WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Noa

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op het hek	4
N	N van Nevengeul	8
O	O van Ondiep water	14
A	A van Achtertuin	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Pier	26
L	L van Landgoed	31
U	U van Uitkijktoren	36
I	I van Imkerij	41
M	M van Moestuin	46
	De kaart is af!	51
	Alle dieren van jouw reis	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif op het hek

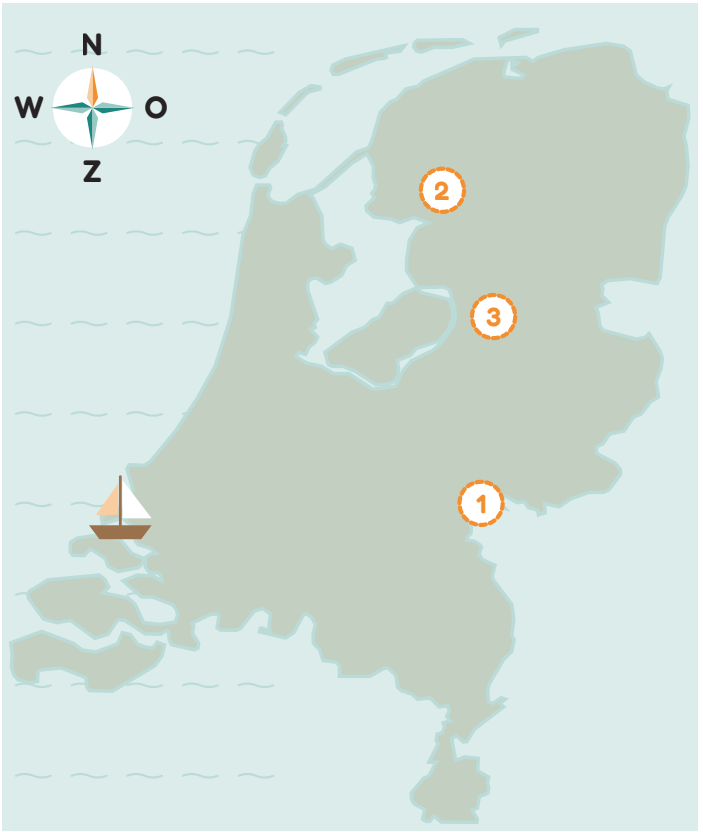

Het was een zonnige ochtend. Noa schommelde in de tuin, zo hoog als zij kon. Fladder-fladder: er landde iets op het hek. Het was een duif, grijs met een groene glans in zijn nek en felle oranje ogen.

Om zijn poot zat een kokertje, niet groter dan een vingerhoedje. Noa remde af met haar voeten. ‘Roekoe!’ riep de duif. ‘Woont hier Noa?’ Noa viel bijna van de schommel. Een pratende duif! ‘Dat ben ik,’ zei Noa. ‘Mooi zo,’ zei de duif. ‘Mijn naam is Pluim, postduif van de Kaartenmaker. En ik heb een brief voor jou.’

De Namenkaart van

NOA

Elk rondje is een verstopplek. Welke letter zou bij rondje 1 liggen?

N van Nevengeul

Naast een grote rivier liep een kleinere geul, als een zusje van de rivier. ‘Een nevengeul,’ zei Pluim. ‘Daar is het water rustiger. Vissen en vogels vinden dat fijn.’ Langs de kant stonden wilgen.

Een paar boompjes waren half omgevallen. En sommige zagen eruit als... punten van potloden?

‘Wie heeft die boompjes aangepunt?’ vroeg Noa. ‘Kijk daar maar,’ zei Pluim. Aan de waterkant zat een groot bruin dier met een platte, brede staart. Het knaagde aan een tak. Krrrt, krrrt, krrrt. ‘Een bever!’ zei Noa. ‘De beste houthakker van Nederland,’ zei Pluim.

De bever keek op. Hij had grote oranje tanden. ‘Waarom zijn zijn tanden oranje?’ vroeg Noa. ‘Heeft hij te veel wortels gegeten?’ Pluim lachte. ‘In zijn tanden zit ijzer. Daardoor zijn ze oranje en extra sterk.

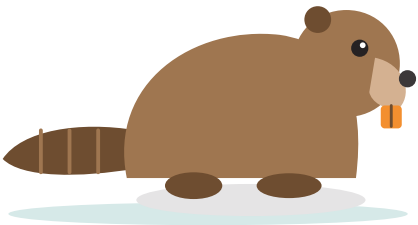
En ze groeien zijn hele leven door, dus ze slijten nooit op.’ De bever sleepte de tak het water in en zwom weg. Alleen zijn kop stak boven het water uit. Toen sloeg hij met zijn platte staart op het water.

Pets! ‘Hij waarschuwt zijn familie,’ zei Pluim. ‘Er zijn vreemden.’ ‘Wij zijn de vreemden,’ zei Noa. ‘Dan gaan we wat verder weg zitten.’

Echt waar!

De bever

Bevers hebben oranje tanden. Er zit ijzer in, waardoor ze extra sterk zijn. Hun tanden groeien hun hele leven door.

Zo groot	75 tot 90 centimeter, plus een staart van 25 tot 37 centimeter
Eet graag	alleen planten: bast, takjes, bladeren en waterplanten
Let op	een platte, brede staart en oranje tanden

Denk mee!

Waarom worden de tanden van een bever nooit op, terwijl hij steeds aan hout knaagt?

Op p. 59 staat of je gelijk hebt.

L van Landgoed

Pluim fladderde van plezier. ‘Nog een letter van míjn naam!’ Noa tikte op het rondje. Woesj! Ze wandelden over een landgoed. Er stond een groot oud huis, met eromheen een park met lanen, vijvers en reusachtige oude bomen. ‘Vroeger woonde hier één rijke familie,’ zei Pluim. ‘Nu mag iedereen hier wandelen.’ ‘Gelukkig,’ zei Noa. ‘Anders waren wij hier stiekem.’

Op een bankje zat een oude meneer in een boek te lezen. Hij knikte vriendelijk. ‘Goedemiddag,’ zei Noa.

Pluim landde even op de leuning van het bankje. Tegen de stam van een oude beuk liep een vogeltje. Maar het liep niet omhoog, zoals een specht. Het liep naar beneden. Met zijn kop omlaag! ‘Pluim,’ zei Noa. ‘Dat vogeltje loopt verkeerd om!’ ‘Een boomklever,’ zei Pluim. ‘Hij kan dat. Hij loopt met zijn kop naar beneden langs de stam.’

De boomklever had een blauwgrijze rug, een oranje buik en een zwart streepje door zijn oog. Net een klein masker. Hij pikte iets uit de schors. ‘Hij heeft een nestje in een gat in de boom,’ zei Pluim. ‘Is dat gat te groot, dan maakt hij de ingang kleiner met modder.’ ‘Hij metselt zijn eigen voordeur,’ zei Noa. ‘Precies passend,’ zei Pluim. ‘Dan kan er geen grotere vogel naar binnen.’

Noa probeerde ook even met haar hoofd naar beneden te kijken. ‘Wordt hij niet duizelig?’ ‘Ik word al duizelig als ik naar hem kijk,’ zei Pluim.

